

JOHN GREEN

HOLLYWOOD, ENDING

Vertaald uit het Engels
door Karina van Santen

LOFT Books
Amsterdam

DEEL 1

DE OPNAMES

JUNIPER

1

Toen ik het bericht kreeg dat Matthew Malone kennis met me wilde maken, zat ik net het script voor *Andy Warhol Never Gets Old* te herlezen in een appartement met kale muren dat de studio voor me had gehuurd. Matthew wilde afspreken in de lobby van zijn hotel. We waren allemaal net verkast naar Pittsburgh, een stad die niet bekendstaat om zijn hotels, maar Matthew had natuurlijk het enige goede gevonden. Dus nam ik een Uber en stak onderweg het ene na het andere Smintje in mijn mond, terwijl ik nadacht over wat ik moest zeggen tegen de enige echte Matthew Malone, die Warhol zou spelen in de film. Matthew en ik hadden elkaar een paar keer gebeld en geappt, maar mijn vriendinnen wilden allemaal weten hoe hij rook, hoe hij liep, wat voor emotie er in zijn ogen te zien was, of hij wel of niet typisch Vissen was, enzovoort.

De eerste keer dat we elkaar spraken, een paar maanden na de dood van mijn moeder, belde hij en zei: 'Ik vind het zo geweldig om hier met jou aan te werken', en ik zei: 'Ik ook', en toen zei hij: 'Ik weet dat je hoge zeeën hebt doorstaan en ik leef met je mee'. Wat een formulering. *Hoge zeeën doorstaan*. Ik had inderdaad hoge zeeën doorstaan.

De eerste weken na de dood van mijn moeder was ik vooral opgelucht dat het voorbij was. Het voelde of ik na lange tijd onder water voor het eerst weer kon ademen. Maar uiteindelijk merkte

ik dat het in werkelijkheid helemaal niet voorbij was. De doden zijn niet in het verleden, niet echt, want je draagt ze met je mee.

Toen ik bij het hotel was aangekomen liep ik de lobby in – hysterische kroonluchter, abstracte schilderijen met vegen neon. Ik keek rond naar Matthew, maar zag hem nergens. Wel zag ik een mooie jongen – slank, warrig bruin haar – onderuitgezakt op een half-ronde bank zitten. Hij schreef in een Moleskine-boekje. Hij zag eruit – ik weet niet hoe ik het anders moet omschrijven – als een filmster. Ik ben mooi op een manier die in roddelblogs soms ‘interessant’ wordt genoemd, of ‘verrassend’. Ik heb een lichte overbeet. Mijn ogen staan net iets te ver uit elkaar. Mijn gezicht is ideaal voor de camera: expressief maar niet bepaald symmetrisch. Terwijl deze jongen, in zijn strakke zwarte jeans en zijn lichtblauwe buttondown overhemd, een bijna zichtbaar aura leek te hebben. Een heleboel mensen zijn aantrekkelijk. Verdraaid weinig mensen zijn echt onweerstaanbaar. Ik wilde meteen aandelen in hem kopen, al had ik hem nog nooit zien acteren. Ik liep naar hem toe en wist uit te brengen: ‘Jij moet Kai zijn.’

Hij keek op uit zijn notitieboekje, ondeugende groene ogen. Hij had kauwgum in zijn mond en met een brede, onbevangen glimlach haalde hij zijn airpods uit zijn oren. ‘Juniper,’ zei hij, alsof we elkaar al jaren kenden. Hij stond op en gaf me een hand. De handdruk was steviger dan ik had verwacht.

Niet lang daarvoor was ik uit een relatie gekomen, al kun je beter zeggen dat ik eruit was verstoten, als een gevallen maagd die door de kerk wordt verstoten. Op de valreep had die man tegen me gezegd dat er een woord is om te beschrijven wat ik voor hem voelde – en dat dat woord niet liefde is, of lust, maar limerentie, een toestand van obsessieve verliefdheid. Ik was tweeëntwintig. Hij was zesendertig. Hij was cameraman geweest bij mijn laatste film, die min of meer geflopt was, en nu ging hij door naar de volgende.

Na de film, die een schamele zeven miljoen dollar opbracht in het premièrewekend, had ik niets meer op de planning staan, dus schreef ik me in voor een cursus modernistische literatuur en kunst aan de universiteit. Ik vreesde dat mijn leven als acteur wel eens voorbij kon zijn, maar toen kwam Matthew Malone me redden.

Als er in mijn leven ruimte was geweest voor nieuwe limerentie had ik die misschien kunnen gaan voelen voor Kai in die hotellobby, maar ik had geleerd dat ware liefde en ware ambitie niet sa-
menga- Ik was er niet op uit om een nummertje te maken op de set van *Andy Warhol Never Gets Old*. Ik was erop uit mijn werk zo goed te doen dat ze niet meer om me heen konden, dat ik niet meer het voormalige kindsterretje was, zoals dat heet, maar iets anders werd.

‘Is dat je personageboekje?’ vroeg ik.

‘Dit? O, ja, nee. Dit is gewoon zeg maar een schetsboek. Ik teken een beetje. Hou jij een personageboekje bij?’

Altijd. Zelfs toen ik de dochter speelde van *De Man Die Het Niet Heeft Gedaan* in een politieserie wist ik toch honderd bladzijden aantekeningen aan haar te wijden. Hoe minder belangrijk je werk is, hoe belangrijker je het moet maken. ‘Jazeker,’ zei ik.

‘Ik had al gelezen dat je zo bent,’ zei hij. ‘Niet helemaal *method*, maar behoorlijk *hardcore*, toch?’

‘Misschien wel,’ zei ik. Jezus, wat was hij knap, vooral nu hij stond, kaarsrecht, meer dan lang genoeg voor me.

Ik keek hem een poosje aan, liet mijn ogen aan hem wennen. ‘Jij hebt geen moeite met oogcontact,’ zei hij.

‘Hooft bij het werk,’ antwoordde ik, zonder mijn ogen af te wenden. Ten slotte lachte hij even en keek weg.

‘Ik ben blij dat een van ons onverschrokken is,’ zei hij. ‘Ik doe het in mijn broek.’

‘Waarvoor?’

Hij telde de redenen af op zijn lange, dunne vingers. ‘Dat ik mijn tekst verkloot, dat ik de camera niet kan vergeten, dat ik niet samen met Matthew Fucking Malone in beeld kan zijn. Ik ben bang dat ik er bang uit zal zien. Ik ben pas één keer op een filmset geweest en dat was als PA. Na een week werd ik ontslagen.’

In dat soort dingen was ik inderdaad onverschrokken. Ik kwam al op filmsets sinds mijn zesde. Voor mij eigenlijk de comfortabelste manier van leven. Als ik geen opnames had of iets aan het promoten was, wist ik niet hoe laat ik wakker moest worden of hoe ik mensen kon ontmoeten of wat ik moest eten. Op de set werden al die vragen voor je beantwoord.

‘Het gaat vast prima,’ zei ik. ‘Wat was je aan het tekenen?’

‘Eh,’ zei hij. ‘Jou eigenlijk. Omdat hij probeert jou te doorgronden en zo. Jude, bedoel ik.’ Hij deed zijn notitieboekje open en liet een prachtig schetsje zien van mij op de rode loper voor de première van mijn laatste film. Op zijn tekening was mijn gezicht nauwelijks te zien door mijn haar heen, en mijn jurk viel in golven tot aan mijn enkels.

‘Wat leuk, Kai. Echt. En dat is echt een belangrijk beeld.’

‘O ja?’

‘Ja, ik had schoenen met open neuzen aan naar die première en iemand heeft de foto’s op WikiFeet gezet, dus ik ben vereerd met mijn eigenste WikiFeet-pagina.’

Hij lachte. ‘Wat de fuck is WikiFeet?’

Ik hoorde een stem vlak achter me zeggen: ‘Een website waarop liefhebbers van voeten en tenen de voeten van beroemdheden beoordelen. Ik heb een 4,6.’ Het was Matthew natuurlijk. ‘Van de vijf,’ zei hij na een korte stilte.

Huid bleek. Haar zwart. Een en al schaduwen en hoeken, woest levendige ogen. Hij leek meer op Warhol dan ik had verwacht, het magere gezicht en de geprononceerde jukbeenderen, alsof hij al voordat de opnames begonnen zijn personage werd. Hij omhelsde mij, en daarna Kai. Hij hield Kai even bij zijn schouders vast, keer-

de zich naar mij, en weer terug naar Kai. 'Ik ben ooit eenentwintig geweest,' zei hij.

Hij zei het alsof eenentwintig zijn een slopende ziekte is die je soms kon overleven, wat ook ongeveer mijn ervaring was geweest.

2

Matthew nam ons mee naar boven naar zijn penthouse-suite in het hotel met uitzicht over de skyline van Pittsburgh en de rivier de Allegheny. Onze regisseur, Kathryn Johnson – lang, maar toch op hoge hakken, het blonde haar in een bob geknipt –, was er ook, en Matthew schonk voor iedereen champagne in, maar voor mij had hij druivensap met prik gekocht omdat hij wist dat ik niet drink. Natuurlijk wist hij dat.

Na een poosje gingen we op een gigantische U-vormige bank zitten, waar Matthew en Kathryn over Andy begonnen te praten. Kai zat naast me en vroeg: ‘Wat weet jij over Carly?’

Ik vond het fijn dat Kai het zo stelde. Regisseurs vragen vaak: Wat is jouw gedachteproces hier, of: Wat is jouw impuls, omdat ze niet willen accepteren dat jij, een simpele acteur, het personage misschien beter kent dan wie ook.

‘Ze is zelfdestruïctief,’ zei ik, ‘maar ze is ook toegewijd. Ze weet dat je het harder moet willen dan wie dan ook. Wat weet jij over hem?’ vroeg ik. Kais personage, Jude, was een van Andy’s stagiairs bij *Interview Magazine*.

‘Ik denk dat hij alles liever wil dan zich alleen voelen,’ antwoordde Kai. Ik had verwacht dat Kai een soort standaard Hollywood-figuur zou zijn, maar op dat moment wist ik dat ik met iets totaal anders te maken had.

‘Ja,’ zei ik uiteindelijk.

Naast ons praatte Matthew Malone. ‘Elke industrie houdt zich bezig met het opslokken van menselijke tijd en gevoelens en het uitschijten van geld, maar in Hollywood gebruiken ze onze arbeid niet om ijzer in staal te veranderen of zo; ze gebruiken onze arbeid om jóní in iets te veranderen. Ze veranderen je in bioscooptickets of Netflix-abonnementen. Je bent niet alleen de arbeid; je bent ook de grondstof.’

Ik haalde het opschrijfboekje dat ik altijd bij me had tevoorschijn en schreef:

Niet alleen de arbeid maar ook de grondstof. Zo is het voor Carly ook. Vrouwen worden vaak gezien als Een Ding Dat Hem Zal Transformeren, Een Ding Dat Hij Moet Redden Om Zijn Volledige Zelf Te Worden. Fantastisch om iemand als Andy te ontmoeten, die dingen van je wil maar niet die dingen.

Matthew praatte nog steeds en ik was verrukt. Deze acteur uit superheldenfilms dacht duidelijk echt diep na over het vak, over de relatie tussen kunst en de kunstenaar, en hoe vreemd die relatie wordt als je eigen lichaam zowel je doek als je verf is. ‘Warhol werd aangetrokken en afgestoten door zijn eigen menselijkheid. Aange trokken en afgestoten door gevoel in extremis. En daar ligt mijn connectie met hem.’

Nadat Matthew voor ons allemaal roomservice had besteld, liet Kathryn ons naar een oude film van Alfred Hitchcock kijken, *Vertigo*. Matthew vertelde ons alles over de ster van de film, Jimmy Stewart, die al een beroemdheid was toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak, maar zich toch per se wilde aanmelden voor de gevaarlijkste vorm van militaire dienst op het Europese oorlogstoneel: B-24 bommenwerpers over door de nazi’s bezet gebied vliegen. ‘Ik heb als voorbereiding voor deze rol veel nagedacht over Stewart,’ ver-

telde hij. ‘Hoe was het voor hem om een bekende figuur te zijn in een omgeving als een overvolle kazerne? Hoe vreemd moet het zijn geweest voor iemand als Andy Warhol om in een ziekenhuisbed te liggen, zonder zijn pruiken, zonder zijn kleren, voor een galblaas-operatie. Roem is een soort harnas en je hebt dat harnas nodig om roem te overleven. Hoe ziet het eruit als je jezelf weer omvormt tot een normaal mens, zoals Stewart wel bereid was te doen, maar Warhol niet?’

‘Wat betekent het om vast te houden aan je ware zelf?’ vulde Kathryn aan.

‘Warhol was de hele tijd bezig zichzelf te maken. Dat was het werkelijke kunstproject. De constante constructie van het zelf.’

Ik voelde me bevoorrecht dat ik in deze enorme hotelsuite mocht zijn, waar Kathryn alle gordijnen had dichtgetrokken zodat we deze schijnbaar geniale film op een passende manier konden zien, een kamer waarin Matthew Malone dingen zei als ‘de constante constructie van het zelf’. Wat een werk voor acteurs, of voor wie dan ook, om steeds een nieuw zelf te construeren. Kai zat naast me, zo dichtbij dat ik zijn huid kon ruiken. Hij verwerkte net als ik in stilte de onwezenlijke ervaring om in Matthew Malones suite te zijn met de veelbelovende jonge cineaste Kathryn Johnson. Hadden we de loterij gewonnen of zo?

Vertigo was echt duizelingwekkend. Ik moest steeds denken aan een cursus die ik had gevolgd, Modernisme bij Nacht, waarin werd onderzocht hoe modernistische schrijvers en kunstenaars de nacht vastlegden. Hoe schilder je de nacht terwijl die in wezen onzichtbaar is? Hoe toon of verwoord je wat niet te zien, te horen, te voelen of te ruiken is? Tijdens de les hadden we Gertrude Stein en Jean Toomer gelezen en schilderijen van Jean-François Millet, Anita Malfatti en J.M.W. Turner bekeken. Ik vond studeren heerlijk, maar ik wist ook dat Hollywood je snel vergeet. Als je laatste project ‘Een tien min voor een vak aan de Universiteit van Californië’ is, dan is dat een teken dat er minder vraag is naar jouw gezicht.

Er zou nog genoeg tijd voor scholing zijn als de filmindustrie me met pensioen stuurde.

Kathryn zette de film steeds stil om op een jungiaanse metafoor of een innovatief shot te wijzen. Maar ik keek het meest naar de acteurs, vooral naar Kim Novak, die in de film twee verschillende vrouwen speelt die als elkaars spiegelbeeld bedoeld zijn en die ieder een heel andere persoonlijkheid hebben ook al is hun uiterlijk (vanzelfsprekend) identiek. Het was fascinerend om een film te zien waarin de mannelijke hoofdrolspeler de persoonlijkheid van een vrouw probeert te verwoesten, maar daar nooit helemaal in slaagt. Voor Novak was het een hele kunst om dat voor elkaar te krijgen en tot mijn teleurstelling hoorde ik dat ze niet eens genomineerd was voor een Oscar. Het is nooit makkelijk geweest om een *Bright Young Thing* te zijn in Hollywood.

Het was al over twaalfen toen we er een punt achter zetten. Kai en ik namen samen een Uber terug naar ons appartementengebouw. 'Wat wil jij voordat de repetities beginnen, een rustige dag of een drukke dag?' vroeg hij.

'Een rustige, denk ik. Misschien ga ik op zoek naar kunst, of naar een platenwinkel om elpee-hoezen te kopen. Ik moet iets aan de muren van mijn appartement hebben. Nu zijn ze veel te deprimerend.'

Hij deed zijn rugzak open en haalde zijn notitieboekje eruit. Voorzichtig scheurde hij de bladzij met zijn schets van mij eruit en zei: 'Hier is vast een begin.'

3

Uiteindelijk kocht ik een stapel platen uit een alles-voor-drie-dollarbak in een gigantische platenzaak in Squirrel Hill en vond bijpassende lijsten. En ik kocht een paar posters van bands waar ik nog nooit van had gehoord – Michael and the Argonauts, The Bitter Pill – en hing ze her en der in het appartement. Daarna voelden de muren iets minder beklemmend. Ik deed een dutje. Ik schreef in mijn opschrijfboekje. Mijn rustige middag deed me denken aan toen ik een kind was met mijn moeder en mijn broertje, hoe we de tijd doodden met een spelletje dat we ‘hints voor gevorderden’ noemden en waarin je moest proberen iemand een film te laten raden door geluidloos als een van de personages te acteren. Liep je de *Hero Walk*, zo met je schouders naar achteren en een beetje slungelige benen, dan raadde mama misschien terecht *Reservoir Dogs*. Ik herinnerde me dat mijn broer een keer zijn arm als een olifantenslurf uit zijn gezicht stak en zichzelf vederlicht liet lijken, door op zijn tenen te lopen alsof iets hem de lucht in trok, en ook al wisten mama en ik allebei dat het *Dombo* was, we zeiden niets, omdat we onze ogen niet konden geloven. Hij studeert nu verpleegkunde in Dallas.

Toen scrollde ik een poosje door Instagram en postte een foto met Kai die ik had gemaakt. Ik tagde hem en bekeek zijn posts. Er waren maar een paar foto's van het afgelopen jaar, allemaal in New

York City met vrienden. Er was niet speciaal iemand die steeds bij hem was, waaruit ik opmaakte dat hij geen liefdespartner had of niet wilde dat Instagram daarvan wist.

Mijn posts van het laatste jaar waren zo opgezet dat ze elke verwijzing naar een kindsterretje weerlegden. Geen foto's van midernachtelijke feesten. Geen nostalgische terugblikken naar de goede oude tijd, of foto's met mijn vroegere medespelers. Ik kreeg minder likes dan eerst, maar ik was een ander soort geloofwaardigheid aan het opbouwen met het oog op mijn toekomst als volwassen acteur. Natuurlijk, na zes jaar in een serie over een castingbureau voor kindsterretjes dat gerund werd door tieners – door Time Out New York ooit een 'onverdraaglijke kakofonie en zwaar cringe' genoemd – was een geraffineerde Instagramupdate niet genoeg om afstand te scheppen van het personage dat ik zo lang had gespeeld. Maar ik vind het niet erg om samen te vallen met het meisje uit die serie. Ik ben serieus. Ironie vind ik saai. En 'cringe' is een woord dat mensen die niks kunnen voelen gebruiken om gevoelens aan te duiden.

Ik zat nog te scrollen toen ik een appje kreeg van Kai. *Hoe zijn je muren?*

Ik stuurde hem een foto met zijn tekening erop. *Tikje minder deprimerend. Hoe is jouw appartement?*

Hij stuurde me een foto van zijn muur. Elke centimeter was bedekt met Warhol-prints. *Zit er steeds naar te staren en me af te vragen of ze me morgen gaan ontslaan.*

Wil je tekst repeteren?

Graag.

Dus hij kwam naar mijn appartement. Hij ging op mijn bank liggen en ik hing op de leren loveseat ernaast. We namen de scènes van de eerste drie dagen samen door. Hij was die avond zenuwachtig, ook zonder camera's erbij.

'Het is allemaal zo pretentius,' klaagde hij op een gegeven mo-

ment. Ik had net een pizza uit de oven gehaald en hij viel erop aan. ‘Hoe moet ik echt klinken als ik zeg: “Wat wij nodig hebben, schat, zijn nieuwe woorden voor de oude gebeden”? Zo praat toch geen hond?’

‘Maar je hoeft niet echt te klinken voor het leven,’ zei ik. ‘Je hoeft alleen maar echt te klinken voor de film. Dat zegt mijn acteercoach altijd. “Je hoeft niet echt te zijn. Je moet echt zijn voor de materie.” Bovendien ken je die jongen. Misschien ken je zijn trauma niet precies, misschien ben je nooit stagiair geweest bij een tijdschrift en heb je 1986 niet meegemaakt en ben je niet mishandeld door je ouders, maar die droevige ogen van je hebben vast heel wat gezien wat Jude ook heeft gezien.’

‘Ik... Het is alleen, de enige manier waarop ik bij de heftige dingen kan, zoals die scène waarin hij alles aan je bekent over de dood van zijn broer en over zijn ouders en zo, de enige manier waarop ik daarbij kan is door aan het ergste te denken wat me ooit is overkomen, en daar zie ik tegen op.’

‘Dus zo persoonlijk is jouw aanpak?’

‘Ja,’ zei hij. ‘Ja. Trouwens, hoe was jouw jeugd?’

‘Dat is nog eens abrupt.’

‘Wat je zei helpt. Ik ga niet echt zijn. Ik ga echt zijn voor de materie. Dus laten we verdergaan.’

‘Met mijn jeugd.’

‘Ja.’

‘Mijn jeugd was... openbaar.’

‘Ik heb die serie waar jij in zat nooit gezien. Het enige wat ik weet over jouw kinderjaren is dat je zeg maar je moeder moest ontslaan of zo? Dat was op een gegeven moment in het nieuws. Omdat ze je geld had gestolen of zo.’

‘Ja, of zo. Ze is nu dood, dus ik heb een deel van het geld terug.’

‘Ik weet niet goed of ik nu moet zeggen dat ik het erg vind.’

‘En ik weet niet goed of ik het erg vind.’ In de kern is acteren luisteren. Goede acteurs zijn over het algemeen goede luisteraars,

goed genoeg – bijvoorbeeld – om te weten dat iemand die zo abrupt van onderwerp verandert iets bepaalds probeert te ontwijken. Maar acteren is geen bemoeizucht, maar bereidheid om te blijven luisteren. ‘Hoe was jóúw jeugd?’

‘Privé. Ik ben opgegroeid in Indianapolis. Mijn moeder geeft Engels. Mijn vader verkoopt tandartsbenodigdheden en is dol op raceauto’s. Ik bleek slecht te zijn in lezen en autorijden, dus ik was een beetje een teleurstelling.’

‘En moet je nu zien. In een heuse Hollywoodfilm op je, wat ben je helemaal, eenentwintigste?’

‘Ja. Ik denk steeds: is dit de éérste keer dat ik in een echte film zit, of is dit de énige keer? Is dit mijn éérste dag met vlinders in mijn buik of mijn énige? Je weet het nooit met acteren.’ Hij pakte nog een stuk pizza. ‘Wil jij nog?’ vroeg hij. Ik schudde mijn hoofd.

‘Je kent die jongen,’ zei ik weer tegen hem.

Hij veegde met de rug van zijn hand het vet van zijn mond. ‘Ik wil gewoon verdwijnen, weet je wel? Dat vind ik zo fijn aan acteren. Even niet meer mijn rottige zelf te hoeven zijn.’

We praatten nog een poosje door over acteren – ik vertelde hem dat Alfred Hitchcock een keer had gezegd dat acteurs vee zijn en ook zo behandeld moesten worden – en toen stond Kai op om weg te gaan. Hij bedankte me voor de pizza en zei: ‘Oké. Zie je morgen. Ik hou van je.’

‘Wat zeg je nou?’

‘Ik hou van je.’

‘Wat in godesnaam, Kai?’

‘Sorry, dat had ik misschien niet moeten zeggen maar ik zeg het graag als je het niet erg vindt. Houden van is groot en roekeloos dus ik zeg het elke keer dat ik het voel. Je hebt me uitgenodigd in je appartement om tekst door te nemen omdat ik zenuwachtig was. Je hebt me goed advies gegeven. Je hebt mijn tekeningetje aan je muur gehangen. Ik hou van je.’

‘Wauw. Nou, dank je wel, Kai.’

‘Ik hou niet heel veel van je of zo. Maar een beetje. Ik hou een beetje van je.’

‘Oké. Ik vind jou een gemiddelde mate van aardig. Een sociaal acceptabele mate.’

‘Tof. Zie je morgen.’

4

De volgende ochtend begonnen de repetities met Kathryn in een pakhuis dat was ingericht als een nachtclub uit 1986. Kathryn leidde de blocking, vertelde waar we moesten staan en besprak de bewegingen. Kai leek zenuwachtig, maar zijn gebaren en keuzes waren feilloos. Hij zag zijn personage als een naar binnen gekeerd persoon, zorgvuldig en beperkt in zijn bewegingen, bijna alsof hij bang was om helemaal los te gaan tot die scène in de nachtclub waarin Jude zijn zelfbeheersing verliest en Carly vertelt over zijn enorme familietrauma.

Er is een gezegde in de filmwereld – *Verspil het niet tijdens de repetities* – en ik ben dat gewend, maar Kai gaf zoveel dat ik het gevoel had dat ik hem tegemoet moest komen, zodat we allebei echt lachten en glimlachten toen we in Andy's huis aan het praten waren.

'Hou het onschuldig,' zei Kathryn tegen me na één opname waarbij de cameraman zogenaamd een camera vasthield terwijl ik Kai flirterig bij zijn middel pakte.

'Ze is niet onschuldig,' zei ik.

'Ach, het is nog maar een repetitie,' wierp Kathryn tegen. 'We zien onderweg wel hoe ze is.'

Ik knikte en probeerde niet te laten blijken hoe het me irriteerde dat Kathryn dacht dat ze Carly beter begreep dan ik.

Ik kende mijn reputatie. Lastig te regisseren. Uitdagend. Wei-

gert een scène los te laten. Obsessief. Maar zijn dat niet juist góede eigenschappen? Wil je niet een medewerker die alles geeft om een zo goed mogelijke film te maken?

Tijdens de lunchpauze slenterde ik naar wat struiken achter het pakhuis waar we repeteerden. Ik ging op een omgekeerde emmer zitten om Jamie, mijn agent, te bellen. Hollywood is een en al glamour.

‘Nog nieuws?’ vroeg ik haar.

‘Nu je in een film met Matthew Malone zit, word ik van alle kanten gebeld. De studio’s hebben het in de gaten, Junie. Ik heb een paar scripts die ik je kan sturen.’ Jamie leefde voor haar werk. Als ze al hobby’s had, was ik daar gelukkig niet van op de hoogte. ‘Het ene is een rol in het Star Wars-universum. Miniserie. Erg prestigieus. Het enige probleem is dat je blauw bent.’

‘Ben ik bláúw?’

‘Yep, je bent blauw. Dus veel tijd in de make-uptrailer,’ zei ze.

‘Is het zo’n CGI-ding waarbij de hele shoot zich afspeelt in een pakhuis in Atlanta?’

‘Om eerlijk te zijn,’ antwoordde Jamie, ‘geloof ik dat het pakhuis in Manitoba staat. Maar behoorlijk budget. En ze hebben een geweldige showrunner. Angela Simpson. Van die spionageserie voor Netflix. Zit nu met Disney in dat Star Wars-ding. Acht afleveringen. Lijkt me leuk voor jou. Het andere script is epic fantasy. Nieuw project van Brian Arawas.’

‘Zolang ik maar geen kind hoeft te spelen.’ Een van de redenen waarom ik zo hard had gevochten om Andy Warhol *Never Gets Old* binnen te halen was dat mijn personage niet op de middelbare school zit. Het probleem met tweeëntwintig zijn is dat je nog steeds zeventien kunt spelen, en als je een Voormalige Nickelodeon-ster bent, is het moeilijk om iets anders binnen te halen dan tienerfilms. Ik moest bewijzen dat ik een volwassene kon zijn.

‘Het is geen kind. Het is een koningin. Agrippah. Koningin van

het Rijk. Moet je horen, het is fantasy. Je vecht tegen orks of zo. Maar Brian Arawas heeft al een franchise van een half miljard dollar binnen. Ik weet dat je niet van fantasy houdt, maar dit is een personage van vlees en bloed, en je zou de hoofdrol spelen in een film van Brian Arawas.'

'Je vindt het script niet goed,' zei ik.

'Ik vind het script niet goed,' beaamde Jamie. 'Maar ik vind Agrippah als rol wel goed. Met diepte. Echte vrouwenpower. Het is shit die je niet elke dag tegenkomt.'

'Ik zal ze allebei lezen,' zei ik. 'Stuur maar op.'

Na weer vier uur repeteren namen Kai en ik samen een taxi naar ons appartementengebouw.

'Zullen we eten bestellen?' vroeg hij.

'Ik moet een paar dingen lezen die mijn agent heeft gestuurd. En ik heb om acht uur een call met mijn publiciteitsagent. Ik zou wel willen – maar te druk.'

'Ik snap het,' zei hij. 'Ik moet een paar zelftapes maken.'

'Wil je dat ik met je lees?' vroeg ik. 'Ik ben om negen uur wel klaar.'

'Graag, als ik het ook maar een keer voor jou mag doen.'

Ik bestelde een salade bij een soort Pittsburghse variant van Sweetgreen en schreef twintig minuten in mijn opschrijfboekje (een dagelijks ritueel) voordat ik de scripts op mijn iPad downloadde.

Het Star Wars-ding ging over een Twi'lek (ik moest het googelen), een diplomaat die voor het Empire werkt bij het ministerie van Defensie. Aan het eind van de pilot begrijpt de kijker dat onze middenkaderdiplomaat eigenlijk een spion voor de Rebellenalliantie is die met haar handler heeft afgesproken in een duistere kroeg. Wij kunnen zien wat de diplomaat niet kan zien: dat ze naar de kroeg is gevolgd door een argwanende collega.

Het was vlot geschreven maar, naar mijn smaak tenminste, een

beetje vreugdeloos. Ik las verder tot de eerste helft van de tweede aflevering voor ik overstapte naar de film van Brian Arawas. *Gods of Andromeda*.

Voordat *Gods of Andromeda* een script werd, was het een boek, kennelijk een enorme bestseller, al had ik er nooit van gehoord. Zowel het scenario als het boek was geschreven door een vrouw, Valentina Leavitt, en op de foto's die ik online vond, zag ze er echt uit als een schrijver van fantasyboeken: lang peper-en-zoutkleurig haar, oversized bril en waterige grijze ogen.

In het Rijk is een jonge adellijke vrouw net koningin geworden na de plotselinge en verdachte dood van haar moeder. Ik vond die matriarchale samenleving wel leuk, en de wereldopbouw was goed. De dialoog leek me nogal onbeholpen – een hoop ‘my lords’ en ‘my lady’s’ en dergelijke – maar ik zag de film voor me. Af en toe als ik een script lees, kan ik mezelf zien als het personage waar ik auditie voor doe; dan voel ik mijn lichaam als haar lichaam, en mijn stem als haar stem. Hoewel Agrippahs tekst een beetje stijf en formeel was, kon ik me voorstellen dat ik hem uitsprak.

Het leukst vond ik de manier waarop Agrippah omging met haar man, Gavinth, de tweede hoofdrolspeler van de film. Het was een gearrangeerd huwelijk. Hij was ambitieus en een tikje achterbaks, maar op een charmante manier, en ze doorzag zijn machinaties maar hield toch van hem. Of misschien was het niet echt liefde, maar zag ze zijn nut. Er was een fascinerende spanning in hun huwelijk. Geven deze twee mensen om elkaar, of hebben ze elkaar nodig, of allebei? Als liefde politiek opportuun is, is het dan liefde?

Ik belde Jamie om kwart voor acht, zodra ik het script uit had. Ik hoorde gedoe op de achtergrond. ‘Bel ik ongelegen?’ vroeg ik.

‘Helemaal niet,’ zei ze. ‘Alleen maar een kinderverjaardag.’

‘Van welk kind?’

‘Mijn kind. Heb je kans gezien om iets te lezen?’

‘Yep. Ik vind *Gods of Andromeda* wel leuk. Ik vind dat personage

wel leuk. Het is een beetje plat, maar...'

'Dat is het Amerikaanse bioscooppubliek ook,' maakte Jamie mijn gedachte af. 'Ik vind het wel wat voor jou. En de studio staat er écht achter. Kijk, het is een gok, maar we zijn dol op gokken. Ze laten je waarschijnlijk overkomen voor een auditie. Anders kun je een zelftape maken.'

'Ik moet eerst het boek lezen,' zei ik.

'Ja, natuurlijk. Ik stuur het op.'

'Heb het al besteld,' zei ik.

'Laat ik daar nu niet van opkijken. Goed idee om het te lezen. De auteur wil Nauw Betrokken zijn. Stond erop zelf het script te schrijven. Zo eentje. Maar het is de film van Arawas en die vent weet hoe je mensen naar de bioscoop krijgt. Oké, ik bel meteen de studio en zal ze sluw paaien.'

'Mooi zo. Ik vond dat Star Wars-ding minder.'

'Het is geweldig als je een tv-serie wilt, maar dat wil je niet. Jij bent een filmacteur. Je kunt tv gaan doen als – ALICE, NIET JE BROERTJE SLAAN, VERDORIE – je een achtendertigjarige moeder bent die op zoek is naar wat vastigheid. Zoals je lankmoedige agent.'

'Ik moet ophangen. Ik heb een call met Katie.'

'Doe haar de groeten.'

Katie en ik namen de media door die in de loop van de opnames naar de set zouden komen. Alle pers kwam natuurlijk voor Matthew, maar Katie probeerde individuele interviews voor me te regelen met de damesbladen en nog het een en ander online, want online media hebben een jonger publiek. Toen ik klaar was met Katie had ik nog een paar minuten over, dus las ik een stukje in *The Philosophy of Andy Warhol (From A to B and Back Again)*, dat ik had gebruikt om me voor te bereiden. Warhol onthult niet veel over zijn ware zelf in *Philosophy*; hij probeert ad rem en wijs te klinken terwijl hij totaal aan de oppervlakte blijft. Hij vertelt niets over zijn

jeugd of zijn kunst of zijn minnaars en zelfs niet over zijn interesses, maar toen ik er die avond in bladerde, vond ik één passage die me trof als echt veelzeggend:

Soms laten mensen toe dat hetzelfde probleem ze jarenlang ongelukkig maakt terwijl ze gewoon zouden kunnen zeggen: 'Nou en.' Dat is een van mijn favoriete uitspraken. 'Nou en.'

'Mijn moeder hield niet van me.' Nou en.

'Mijn man wil niet met me neuken.' Nou en.

'Ik heb succes, maar toch ben ik alleen.' Nou en.

Ik heb succes, maar toch ben ik alleen. Nou en. Dat klonk op de een of andere manier veel echter dan de rest van het boek. En ik vroeg me af of eenzaamheid een onvermijdelijk bijproduct is van succes, want niemand anders weet echt hoe het is om jou te zijn, en je kunt er trouwens nooit zeker van zijn of mensen bij je willen zijn omdat jij jij bent of omdat je succes hebt, en dat is een apart soort eenzaamheid. Dit moet een punt zijn geweest waar Matthew zichzelf in Warhol kon zien – ze waren allebei imposante, geënsceerde versies van zichzelf.

Natuurlijk, er zijn ergere problemen. Arme Matthew Malone, die niet tegen zijn vrienden kan klagen over al zijn roem en rijkdom. Maar aan de andere kant versterkt dat de eenzaamheid. Nou en.

Het was inmiddels negen uur, dus ik ging naar boven naar Kais appartement.

'Hoe waren de scripts?'

'Eentje vond ik wel goed. Ze willen mij misschien als Agrippah, koningin van het Rijk.'

'Ha, ik ben een zelftape aan het maken voor Kevin de Stagiair, die zes regels heeft in een comedy over een videogamebedrijf. Dus we gaan allebei super.'

Kais telefoon stond al op een driepoot op het tafeltje tussen het keuken- en het zitgedeelte in zijn studioappartement. Het had dezelfde indeling als het mijne en bijna identiek meubilair, maar hij had overal posters hangen. De posters waren allemaal van exposities in het Carnegie Museum of Art en het Warhol Museum – onder andere een stel van Warhols bloemenschilderijen. Ik pakte een van de twee houten stoelen die bij de tafel stonden en ging achter de camera zitten. ‘Heb je de complete dialoog?’ vroeg ik.

‘Yep, bereid je maar voor op Hoge Kunst,’ antwoordde hij en hij gaf me een vel papier met de ene kant van de dialoog erop. ‘Jij bent mijn baas, Richter, de grote man in de film.’ We lazen het script een keer door. Het was niet zo goed, maar het is niet zozeer de taak van een acteur om commentaar te hebben op de materie als wel om erin mee te gaan, en hoe slechter het script, hoe interessanter die taak wordt, want je moet een ingang vinden. Dat is tenminste wat ik mezelf voorhoud. Kai drukte op record en zei: ‘Ik ben Kai Laramie. Een meter tachtig. Wonend in New York. Boven de achttien. Oké.’

‘Kevin, we hebben dat verslag nodig.’ Ik probeerde het vlak te zeggen zodat Kai er gunstig bij af zou steken.

‘Ik heb het hier, meneer,’ zei Kai, die deed of hij een papier aangaf. ‘Het probleem is dat er een aantal bugs in zitten.’

‘Hoeveel?’

‘In de loop van de zomer heb ik er best veel gevonden, meneer, dertienhonderd.’ Hij zweeg en slikte. ‘En twaalf.’

‘Je hebt dertienhonderd bugs in de game gevonden.’

‘En twaalf.’

‘Is het speelbaar?’

‘Hm,’ zei hij.

‘Zou je er 2 dollar 99 voor betalen?’

‘Meneer, eerlijk gezegd vond ik het een uitdaging, en ik krijg betaald om het te spelen.’

‘Betalen we onze stagiairs tegenwoordig? Jezus, dit bedrijf is niet meer wat het geweest is.’

‘Ik krijg er ook studiepunten voor,’ zei Kai angstig, ‘wilt u alstublieft dit formulier tekenen waarop staat dat ik de hele zomer ben komen opdagen?’ Hij deed of hij nog een papier aangaf en drukte toen op de stopknop van zijn telefooncamera.

‘Oké,’ zei hij. ‘Dank je wel. Ik hoop echt dat ik dit niet krijg, hoe wel het volgens mijn agent een goede klus voor me is.’

‘Wil je het niet nog een keer doen?’ vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op en leunde achterover in zijn stoel. ‘Was er iets mis met mijn Kevin de Stagiair?’ vroeg hij met een glimlach.

‘Nee, het was goed. Maar ik weet niet, ik doe altijd een paar takes.’

‘Dat verbaast me niks. Hoeveel?’

‘Weet ik niet. Veel,’ zei ik. Tientallen. Ik wist dat mijn methode uitputtend kon zijn voor mijn tegenspelers, maar ik kende ook geen andere manier om het goed te doen.

‘Ik denk dat ik deze goed genoeg vind,’ zei hij, en eerlijk gezegd: dat was zo. Het joch was, zoals ze zeggen, een natuurtalent.

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1345 1

ISBN 978 90 472 1346 8 (e-book)

© 2026 John Green

© 2026 Nederlandse vertaling LOFT Books,
Amsterdam en Karina van Santen

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Dutton Books, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC

Oorspronkelijke titel *Hollywood, Ending*

Oorspronkelijke uitgever Dutton Books

Omslagontwerp Cassie Vu / DPS Design & Prepress Studio

Omslagillustratie © Cassie Vu

Foto auteur © Marina Waters

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen